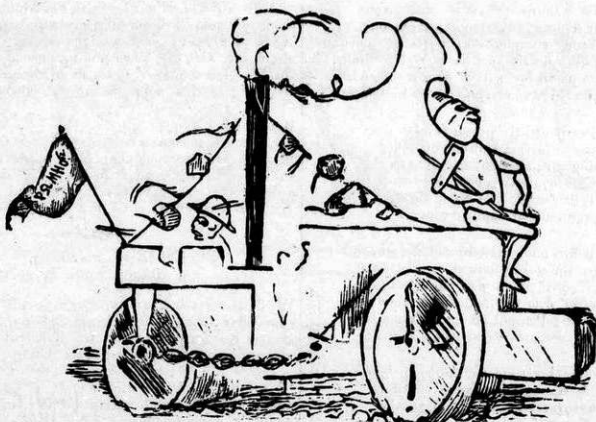

Κι' ὁ Φασουλῆς νυχθημερόν με τὸν ὁδοστρωτήρα
ὅλο πηγαίνει κ' ἔρχεται γιὰ νὰ στρωθοῦν τὰ σκῆρα.

Ὁ Φασουλῆς πρὸς τὸν Ἑρμῆν
κάμνει παρακλήσιν θερμὴν.

Ἑρμῆ, ὦ τέκνον τοῦ Διὸς καὶ Μαιᾶς τῆς καλῆς,
ποῦ μόνον σὺ λατρεύσῃς ὅσῃν γῆν αὐτὴν ἀκόμῃ,
ποῦ τόσους κτίζουν διὰ σέ βωμοὺς πολυτελεῖς
ὅλ' οἱ ἀρχαιοκάπηλοι κι' οἱ βαλαντιοτόμοι,
καὶ σὺ ἐξ ὅλων τῶν θεῶν αἰώνιος θὰ μένῃς
εἰς πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν αὐτῆς τῆς οἰκουμένης.

Ὡ σὺ θεᾷ τῆς κλεφτουριᾶς, τῆς σούφρας, τῆς ἀμάκας,
ποῦναι τὸ ψέμμα πάντοτε ἡ μοναχὴ χαρὰ σου,
ποῦ δίδεις νοῦν πολύστροφον εἰς τόσους ἀρχιβλάκας,
ποῦ σ' ὀλαῖς τῆς βρωμοδουλειᾶς τρυπῶναις τὴν οὐρὰ σου,
κι' εἶσαι μεσίτης ἄριστος πανούργου πονηρίας
στὰ φόντα, στὰ χρεώγραφα, καθὼς καὶ στὰς κυρίας.

Ὁ πολυμήχανε θεᾷ καὶ ἀληθῶς μεγάλῃ,
ὅπου σοῦ ἔπρεπε βρωμὸς σὲ κάθε ἀγωνάρι,
ποῦ ἄνω κάτω ἔκαμες τοὺς Ἕλληνας τὸ πάλαι
καὶ τοῦ πατρός σου τοῦ Διὸς ἑκράταις τὸ φανάρι,
καὶ τὸν ὀδήγησας, εἰς καστοὺς παρθένων καὶ συζύγων
κι' ἐπλήθαιναν οἱ ἄνθρωποι ἐντὸς μηνῶν ὀλίγων.

Ὡ σὺ περιβλεπτε θεᾷ, ὅπου καὶ τῶρ' ἀκόμα
κι' ἐμένα εἰς χρυσὴν βροχὴν ἔμπορείς νὰ μεταβάλῃς
καὶ εἰς Δανάης τρυφεράς νὰ εὐρεθῶ τὸ στρώμα
καὶ νὰ μυρίσω ἄρωμα παρθενικῆς ἀγκάλῃς,
ἢ καὶ νὰ γίνω ἔξαφνα κανέναν Ἀμφιτρώων
καὶ νὰ γεννήσω Ἑρακλῆν κοπίδα τῶν ἀνδρείων.

Ὡ σὺ πολύμορφε θεᾷ νοὸς πολυμηχάνου
τῶν διαφόρων Τραπεζῶν καὶ τοῦ Καβιαροχάνου,
ὃ σὺ ὁ κάτοχος πολλῶν παντοδαπῶν μεθόδων,
σὺ ὁ θεὸς λαποδυτῶν, μεγάρων καὶ τριόδων,
ὃ τῶν Ἑλλήνων τοὺς υἱοὺς ἀείποι' εὐνοῶν
καὶ ὅλων ἔχων τὰς ψυχὰς αἰώνιον ναόν.

Ὡ βλάστημα Διογενές, εἰς τὴν παρούσαν ἔλθιν
ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου σ' ἐπικαλοῦμαι πάλιν.
Σὺ τὸν ἱππότην τοῦ σταυροῦ ἔκ τῆς πενίας σῶσε
καὶ δύναιμι στὸ σῶμά του καὶ εἰς τὸν νοῦν του δῶσε,
καὶ κάμε, σὲ παρακαλῶ, τὰ πάντα νὰ εἰσεύρω
καὶ νέαν μέθοδον κλοπῆς ἀγογγήρα νὰ εὕρω.

Σὺ δίδασκέ με τὴν κλοπὴν καὶ νύκτας καὶ ἡμέρας
καὶ κάμε μου, ἀν ἀπαῖς, τὰς χεῖρας μακρυτέρας,
καὶ δός μου γλώσσαν εὐστροφον κ' ἀντίληπην μεγάλην
ν' ἀγωνισθῶ μὲ δύναμιν εἰς τῶν κλεπτῶν τὴν πάλιν,
καὶ νὰ σουφρώσω μὲ τὰ δρό καὶ νὰ πλαστογραφῶ
προτοῦ ὅτ' ἦν ψάθ' ἀφανὴς τὰ κῶλα μου ν' ἀρήσω.

"Ας κάμω τοὺς Ρωμηοὺς κ' ἐγὼ νὰ ἔλθουν ἄνω κάτω,
ὡς γίνω ἄνθρωπος κ' ἐγὼ ἐξόχου πανουργίας,
καὶ κίβδηλα νομίσματα μὲ τρόπον ὡς χαρῶμαι
κ' ἔσθ' ὅτε ὡς πλαστογραφῶ χρυσὰς ὁμολογίας,
καὶ ἰδικὴν μου Τράπεζαν ὡς ἔχω δίχως δροῦς
μὲ πεντακοσιάδραγμα καὶ μὲ λιμοκοντόρουν·

"Ετρώθησαν τὰ ρούθ' μου, ἔλιδ' ὅτε τὸ βρακί μου,
κ' ἀπὸ τὴν ψώρα τὴν πολλὴν ἀνάγκη νὰ γλυτώσω,
πρὸς ἐπὶ τόσας Τράπεζας νὰ γίνῃ καὶ ὅλιγ' μου
καρτονομίσματα κ' ἐγὼ νὰ βγάδω κατὰ τόσον.
Εἶναι σκληρὸν καθεὶς Ρωμηὸς νὰ εἶναι Τραπεζίτης
κ' ἐγὼ νὰ εἰμ' ἑλκενὸς τῶν δρόμων ψωμοζήτης.

"Ορίστε!... φθάνουν οἱ κλεινοὶ τοῦ Διαδόχου γάμου
κ' ἡ Φασουλὴ δὲν εἰμπορεῖ φορέματα νὰ κάμῃ,
καὶ βλέπει νὰ παρέχεται ταχύπτερος ὁ χρόνος
καὶ μὴ ῥωτάτε τί τραβᾷ καὶ τί κακὸ παθαίνει,
καὶ ἴσως μείνῃ ξεῶνθεν τῆς θύρας τοῦ Νυμφῶνος
μὲ τὴν λαμπάδα τῆς σφραγίδος ὡς αἱ μωραὶ παρθένοι.

"Ω, ναί, θεὲ πανίσχυρε, βοήθησε κ' ἐμᾶς,
μὴ χάσῃ κ' ἡ κυρία μου τοῦ γάμου τὰς τιμὰς.
Ὡς πότες πιά θὰ ταμπουνῶ τὸ ἴδιον τὸ τραγοῦδι;
ὡς πότε πλέον ἀφανὴ ὁ κόσμος θὰ μὲ βλέπῃ;
ὡς πότε πλέον θὰ φορῶ τὸ φράκτο τοῦ Σκουλοῦδ' ἢ
κ' ἱπποτὴς θάμ' αἱ τοῦ σταυροῦ χωρὶς λεπτὸ ὅτ' ἦν τσέπη;

Μήπως δὲν εἰμαι τάχατε δημότης ἐδὼ πέρα;
δὲν ἀναπνέω τὸν αὐτὸν μὲ τοὺς Ρωμηοὺς ἀέρα;
κ' ἐμὲ τῆς Ἀκροπόλεως δὲν συγκινεῖ ὁ βράχος;
μὴν εἰμαι τάχατε Ρωμηὸς καὶ πατριώτης μουλός;
"Ελλήν κ' ἐγὼ δὲν λέγομαι καὶ Μαραθωνομάχος,
τοῦ Γεωργίου ταπεινὸς ὑπέρκοος καὶ δοῦλος;

Πρὸς τί λοιπὸν οὐδ' ἀνδρὸς νὰ σέρω νὰ μαλλιά μου
καὶ μ' ἔνα τοῦβλο σὰν Ἰσὶθ νὰ ζύνω τὴν κοιλιά μου,
καὶ πάντα τὰ παρᾶποντα τὰ ἴδια νὰ γκαρίζω
κ' ὡς Διογένης κυνικός τοῖς δρόμοις νὰ γυρίζω.
Κ' ὅλα νὰ μουτρωῖται στραβὰ ἐπὶ καθεστ' ἀποβῆνα
καὶ νὰ μοῦ βγαίνουν τὰ στραβὰ μὲ τὴν στραβὴ κοντίνα;

"Αἱ ὄχι, ὄχι πιά, Ἐρεμὴ, γιὰ τὸ θεὸ νισάφι...
ἴδου! καὶ πάλιν ἐνδοχοὶ ἐβήσαν πλαστογράφοι.
"Ὅσοι μὲ βλέπουν, ὁ Ἐρεμὴ, τὴν καταντιὰ μου κλεινέ,
κυτῶ τοὺς κλέφταις γύρω μου μὲ σηκωμέν' αὐτίδα,
καὶ δλοὶ μοῦ κορδόνονται καὶ μὲ γελοῦν καὶ λένε:
"Ἄν δὲν βιαρᾶσαι, κουτεντέ, μουντζούρωνε χαρτίδα·

Βοήθησε με ῥογῆγορα ὅτ' ἦν φτώχεια νὰ μὴ σέφω
καὶ κατὰ γιὰ τοφόμενα τῆς Φασουλῆ καὶ κλέφω.
"Επάρκουν, ψυχοπομπέ, κ' ἐμοῦ τοῦ φουκαρά,
καὶ εἰς τὸν ἄπτερόν μου τοῦν μεγάλας δώσε πτήσεις...
αὐτὸ σοῦ τὸ παρακαλῶ γιὰ ὑστερεὶ φορὰ
κ' ἂν ἄλλοτε σοῦ τὸ ἐπῶ ὅτ' αἱ μούτρα νὰ μὲ φτύσῃ.

Καὶ ὀλίγας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Προβλήματα τοῦ Στάη πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων,
εὐμέθοδον τρόπον καὶ χρησίμον βιβλίον,
ἐκ τῶν Καταστημάτων τῶν τοῦ Κωνσταντινίδ' ἢ
ποῦ χρῆσιμα βιβλία δὲν παύει νὰ ἐκδίδῃ.

"Ἡ τοῦ Κλαυδίου συζυγος, τὸ δρᾶμα τοῦ Δουμά,
ἀπὸ τὸν Κανελλόπουλον μεταφρασθὲν ἐσχάτως...
πολὺ τὸν μεταφράσαντα ἡ ἑκδοσις τιμῇ
καὶ φαίνεται ὅτ' ἡ Γαλλικὴ μεταφραστὴς βαρβατός.

Τοῦ Παύλου Φαφουτάκη τραγοῦδι Κρητικῆς,
περίεργα, ὠραία, καὶ δὴ πολεμικῆς,
δπον ὑμνοῦνται τόσο γενναῖοι πατριῶται...
Τύποις Ἀθηναῖδος... ὁ Μάρκε κ' ὁ Χρίστε ἐκδόται.

Εἰς τῆς Ἑστίας τῆς γνωστῆς τὸ βιβλιοπωλεῖον
πωλεῖται γλαφυρότατον καὶ χάριεν βιβλίον,
ἦτοι ἐνὸς Ἀγωνιστοῦ ποικίλαι διηγήσεις
μὲ τῆς Ἐπαναστάσεως τοσαύτας συγκινήσεις.
Δροσίνης δὲ ὁ ποιητὴς συνέγραψε κ' αὐτὰς
διὰ μεγάλους καὶ μικροὺς ἀκόμη μαθητὰς.
Λεπτὰ δὲ δόντα μοναχὰ τοῦ τεύχους ἡ τιμὴ,
μὰ καὶ τὰ Πάρα μὲ τὴν αὐτὴν τοῦ πωλοῦντος σὰν ψωμί,
κ' ἀφίουν οἱ μικροὶ γι' αὐτὰ καὶ βόλους καὶ ἀμάδες
καὶ τὰ διαβάζουν ὅτ' αἱ παιδιὰ ἢ λατρευταὶ μαμμίδες.

Τοῦ Γεωργίου τοῦ Κατσιμπαλὴ ἡ ζηλευτὴ Ἑλένη,
ἡ κόρη τοῦ ἡ ἀκριβὴ καὶ ἡ πεφυλημένη,
τὸ παλληκάρι τὸ κομψὸ, τὸν Μαλανδρινὸν ἤγειρε,
καὶ μὲ κουφέτα καὶ ἀνδρόσις τοὺς ἔδωκαν αἱ Μοῖραι.
Κ' ἐχότασε γλυκύματα τῶν φίλων ἡ κοιλία
καὶ ἀπὸ τούτ' ἔβγαλεν ἐπέταξεν πουλιά.

"Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτ' οὐ σπῆτι μου ἀνέστη,
ὅτ' ἦν Νεάπολιν ἀπάνω, — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μὲ ξενοδοχεῖον Ζυθῆ, — δρό ὅτ' οὐ λαδὶ, τρεῖς ὁτ' ἐβί,

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαιμμή.

Τύποις «Κορίνης»